

Jelenits István

Karácsonyi leoninusok

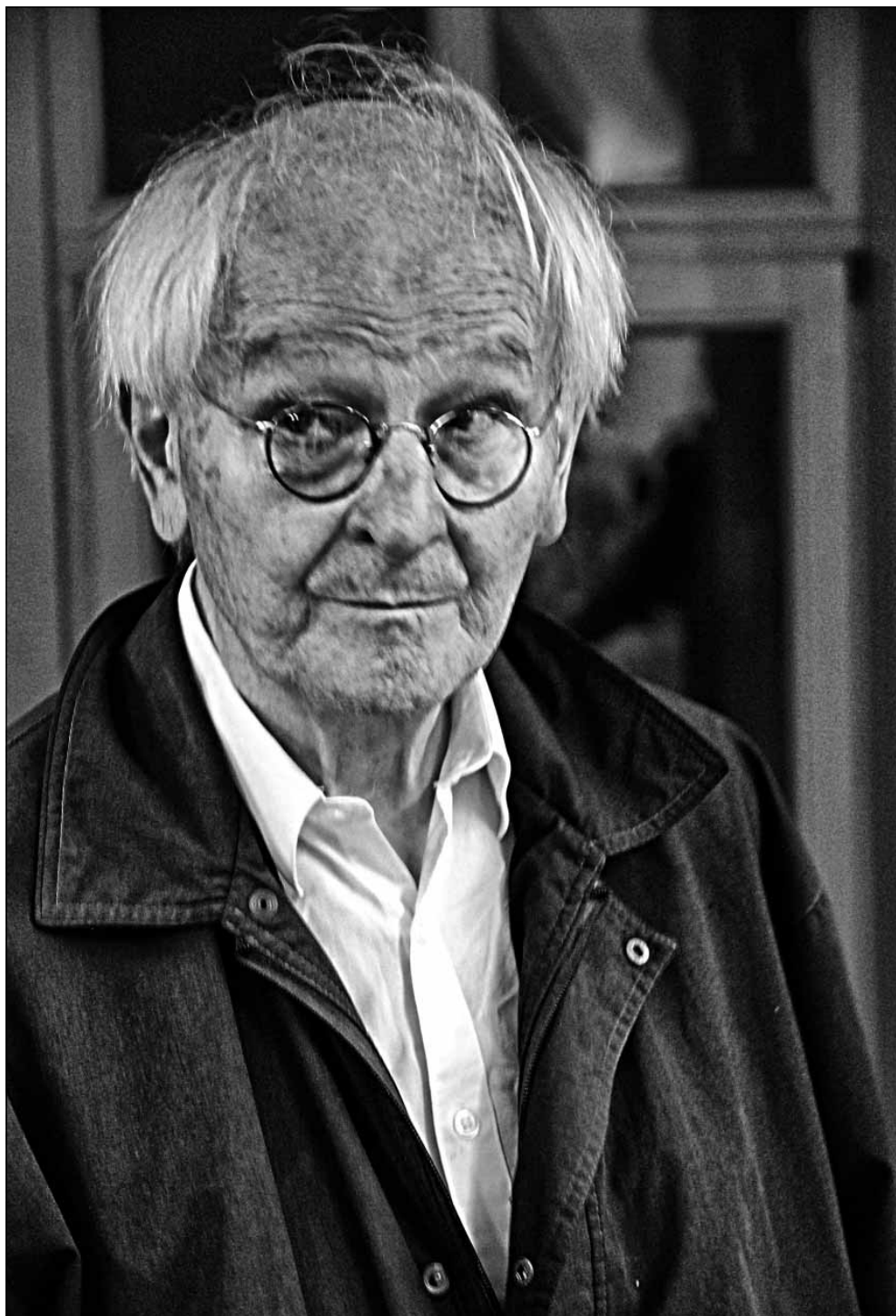
Barmok romlatag ágyán, Jessze ígéretes ágán
Új élet született; boldog a Szűz: anya lett.
Barmok romlatag almán, kislefia fekszik a szalmán,
Barlang, ágy csupa fény: Isten, a Szűznek ölében.
Künn viharok furulyáznak, tépik a pusztai fákat.
S lám, elnyugszik a szél benne, az akol küszöbén.

Játszik a gyermek, a karja kicsúszott, nincs betakarva,
Mária nézi: nevet – „Fúj az ökör melegét!”
Fúj az ökör... s ugye, jó lesz? – ürge tüzet vete József:
Lobban a rőzserakás, mind csupa láng, ragyogás.

Csillan a jó bari szőre, vidáman a szürke tetőre
Fény fut. Koppán a kő: „Pásztorok, gyertek elő!”
Vének s ifjú legények, jönnek, az ajkukon ének.
Billeget ám a dudás, fújja a kis furulyás!
Néz az ökör: „Soha ilyet!”, a csacsi nagy füle billeg.
Mind forróbb, tüzesebb, Mária könnye pereg.
Anyja ölében a gyermek, tapsol a mennyei herceg:
Kedv, öröm, isteni tett – Krisztus megszületett!

Barmok romlatag ágyán fekszik a második Ádám,
Új ág, égi virág, újul a régi világ.

Jelenits István 85 éves. „Embernek lenni nem adottság, hanem feladat. Nem készen születünk embernek, hanem azzal a meghívással születünk, hogy legyen belőlünk ember.” Köszönjük a Tanár Úrnak, hogy erőt adón ismer bennünket; legyen mindannyiunkkal sok esztendőn át így tovább, kívánjuk. (A szerkesztőség)

DÉR ANDRÁS FOTÓJA